

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.744 van 8 december 2011
in de zaak A. 202.667/IX-7486**

In zake : Eric JOSSAER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Nathalie Buisseret
kantoor houdend te 1060 Sint-Gillis
Afrikastraat 92
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 30 november 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 7 november 2011 van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij de voorlopige schorsing van Eric Jossaer wordt verlengd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 december 2011.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sven De Baere, die loco advocaat Nathalie Buisseret verschijnt voor de verzoeker, en adviseur Ruben Goosens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is commissaris van politie bij de federale gerechtelijke politie te Brussel.

3.2. Tegen de verzoeker wordt een strafrechtelijk onderzoek gevoerd wegens onregelmatigheden die de verzoeker zou begaan hebben naar aanleiding van een gsm die hij op 4 april 2011, buiten dienstopdracht, gevonden had. Hij zou met name de teruggave van de gsm afhankelijk gesteld hebben van de betaling van 50 euro.

De onderzoekers kwalificeren de inbreuk aanvankelijk als afpersing.

3.3. Op 7 april 2011 wordt de verzoeker door de directeur-generaal van de federale politie dringend voorlopig geschorst. Op 11 april 2011 bekrachtigt de minister van Binnenlandse Zaken deze voorlopige schorsing.

3.4. Op 13 juli 2011 wordt de voorlopige schorsing verlengd.

3.5. Op 25 juli 2011 maakt de procureur des Konings te Brussel het strafdossier over aan de directeur-generaal van de federale gerechtelijke politie met de mededeling dat de zaak door zijn ambt geseponneerd wordt wegens onvoldoende bewijzen, met name wegens “twijfel aan het moreel bestanddeel van het mogelijk misdrijf”.

3.6. Op 25 oktober 2011 wordt de verzoeker gehoord in het kader van een nieuwe verlenging van zijn preventieve schorsing.

Op 7 november 2011 treft de minister van Binnenlandse Zaken de thans bestreden beslissing waarbij de preventieve schorsing van de verzoeker wordt verlengd met vier maanden vanaf 7 december 2011, met inhouding van 15 % van zijn wedde. De beslissing bevat volgende motieven:

“(…)

Gelet op de aanvang van een tuchtprocedure met de betekening van het inleidend verslag aan betrokkene op 30-09-2011 met als voorstel de zware tuchtstraf, het ontslag van ambtswege; dat op basis van art. 59 tweede lid van de tuchtwet tegen wie een tuchtprocedure loopt en wiens aanwezigheid bij de Federale Politie onverenigbaar is met het belang van de dienst bij ordemaatregel kan worden geschorst;

Gelet op de beslissing van 07-04-2011 om HINP Eric Jossaer voorlopig te schorsen bij ordemaatregel voor een periode van vier maanden en betrokkene effectief geschorst werd, dat deze schorsing stelselmatig werd verlengd en momenteel van kracht is tot 07-12-2011;

Gelet op het feit, dat de betrokkene in zijn verweer verschillende zaken aanhaalt, die betrekking hebben op de schuldvraag en op de inhoud van het tuchtrechtelijke dossier, gelet deze elementen niet kunnen worden weerhouden, gezien de voorlopige schorsing niet handelt over de schuldvraag en de zaak ten gronde;

Overwegende dat in dergelijk geval moet worden nagegaan, in overeenstemming met art. 59 van de tuchtwet, in welke mate de aanwezigheid van HINP Eric Jossaer binnen de Federale Politie nog langer verenigbaar is met het belang van de dienst, tijdens en in afwachting van de afloop van de tuchtprocedure;

Gelet op het feit, dat betrokkene weergeeft in zijn verweer, dat er volgens hem geen sprake is van een vertrouwensbreuk met de rechtstreekse hiërarchie, de parketmagistraten en of de onderzoeksrechters, maar hiervan geen bewijs levert; dat de overheid wel van mening is dat op basis van de meegedeelde

feitelijke gegevens van die aard zijn dat ze elke vorm van vertrouwen vanwege de overheid uitsluiten of tenminste ernstig in vraag stellen.

Overwegende dat de goede naam van de Federale Politie en haar personeel ernstig geschaad is en verder kan geschaad worden;

Overwegende dat de verdere inzet van HINP Eric Jossaer, voor om het even welke politionele of niet-politionele opdracht, het belang van de dienst ernstig kan schaden;

Overwegende dat, op basis van al deze elementen, de aanwezigheid van HINP Eric Jossaer binnen de Federale Politie onverenigbaar is met het belang van de dienst en dat bewarende ordemaatregelen zich opdringen;

Overwegende dat op korte termijn geen tuchtrechtelijke eindbeslissing mag verwacht worden;

Overwegende dat aan de wettelijke voorwaarden betreffende de voorlopige schorsing is voldaan;

Gelet betrokkene tijdens de periode van schorsing geen onkosten heeft, verbonden aan zijn functie;

Gelet het demotiverend zou zijn voor de overige personeelsleden indien betrokkene zijn volledige wedde zou behouden;

Gelet op de ernst van de feiten en de weerslag hiervan op de dienst;

Gelet op de functie van betrokkene in de hiërarchie en de hieraan gekoppelde voorbeeldfunctie;”

De beslissing wordt op 16 november 2011 naar de verzoeker opgestuurd. Er wordt op 17 november 2011 een bericht in zijn brievenbus achtergelaten; de verzoeker stelt dat hij het schrijven op 19 november 2011 ontvangen heeft.

3.7. Op 8 november 2011 formuleert de directeur-generaal van de federale gerechtelijke politie het voorstel om de verzoeker tuchtrechtelijk te bestraffen met een zware tuchtstraf, met name het ontslag van ambtswege. Hij stelt dat het voldoende duidelijk is dat de verzoeker bij de eigenaar van de gsm “minstens het vermoeden heeft laten wekken dat hij zijn gsm enkel kon terugkrijgen onder betaling van een ‘premie’”. Hij is “principieel” van oordeel dat “de enige correcte en deontologisch aanvaarbare ingesteldheid van een politieambtenaar bij het ‘vinden’ van een waardevol voorwerp zoals daar zijn een bruikbare gsm dat niet aan hem toebehoort, erin bestaat ervoor te zorgen -zo mogelijk- dat het ‘gevonden voorwerp’ aan zijn rechtmatige eigenaar wordt terugbezorgd”. Van de verzoeker verwachtte hij dat hij de eigenaar van de gsm bij de contactname “onmiddellijk gerustgesteld (zou hebben) door hem te melden dat

zijn eigendom is teruggevonden en ‘veilig’ in bewaring bij de politie ter zijne beschikking staat”. De verzoeker heeft volgens hem geen blijk gegeven van het vereiste professionalisme dat ook buiten de dienst gewaarborgd moet zijn.

3.8. De verzoeker heeft bij de tuchtraad de heroverweging van dat voorstel aangevraagd.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

A. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

5. De verzoeker voert de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de formele motiveringsplicht. Hij richt zich in essentie tegen de overweging van de bestreden beslissing dat, in het kader van de vraag of de aanwezigheid van de verzoeker binnen de federale politie wel verenigbaar is met het belang van de dienst, de verzoeker niet bewijst dat het vertrouwen van zijn rechtstreekse hiërarchie, de parketmagistraten en de onderzoeksrechters niet aangetast is en dat integendeel de “meegedeelde feitelijke gegevens van die aard zijn dat ze elke vorm van vertrouwen vanwege de overheid uitsluiten of ten minste ernstig in vraag stellen”. Hij betoogt dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de stukken

die hij heeft neergelegd en die aantonen dat er geen dergelijke vertrouwensbreuk is; zij heeft die stukken zelfs niet bij het dossier gevoegd.

De verzoeker verduidelijkt dat de bestreden beslissing “verband houdt met het vertrouwen van de overheid in zijn functioneren als politieambtenaar” en dat hij tijdens zijn verhoor van 25 oktober 2011 aangegeven heeft dat hij kan aantonen dat hij nog steeds het vertrouwen geniet van zijn rechtstreekse hiërarchie, van de parketmagistraten en van de onderzoeksrechters. Te dien einde heeft hij aan het bestuur twee stukken overhandigd: een brief van 20 mei 2011 van de procureur des Konings en de beslissing van 25 juli 2011 om de strafzaak te seponeren en waarin, anders dan in de gebruikelijke standaardformulering, duidelijk wordt gesteld dat hij geen misdrijf pleegde. Op 26 oktober 2011 heeft hij, bijkomend, nog een verklaring van de onderzoeksrechter van 25 oktober 2011 overhandigd aan de verwerende partij, die dan verklaarde het stuk aan het dossier te zullen toevoegen. Noch de stukken van de procureur des Konings, noch de verklaring van de onderzoeksrechter zijn bij het dossier gevoegd, zodat de bestreden beslissing, waar gesteld wordt dat de verzoeker het bewijs niet overlegt van het blijvend vertrouwen van de hiërarchie, steunt op een onvolledig dossier of de gegevens van het dossier miskent.

6. De verwerende partij stelt dat zij de vraag naar het teloorgaan van het vertrouwen in de verzoeker beoordeeld heeft “in zijn totaalbeeld” en dat het resultaat van die beoordeling afwijkt van de stukken die de verzoeker in de procedure voorgelegd heeft. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat de feiten die aan de grondslag liggen van de voorlopige schorsing, toelaten te twijfelen aan de beroepsingesteldheid van de verzoeker en dat zij het vertrouwen van de meerderen aan het wankelen kunnen brengen.

Wat de voorgelegde bewijzen betreft, stelt zij dat in de brieven van de procureur des Konings -die overigens in april 2011 wel degelijk twijfelde aan de beroepsingesteldheid van de verzoeker- niet uitdrukkelijk wordt gesteld dat het vertrouwen in de verzoeker bevestigd wordt -de zaak wordt in het midden

gelaten in afwachting van een tuchtprocedure-. De minister heeft deze brieven in overweging genomen, maar geoordeeld dat zij geen bewijs leverden van de behouden vertrouwensband. De brief van de onderzoeksrechter van 26 oktober 2011 is na de hoorzitting aan een politieambtenaar overhandigd en deze heeft bevestigd dat het zijn bedoeling was om de brief bij het tuchtdossier voor de minister te voegen, maar dit was niet meer mogelijk, aangezien met het overmaken van het dossier aan de minister niet meer mocht getalmd worden, ook met het oog op de samenstelling van het dossier voor het inwinnen van het advies van de minister van Justitie. De verwerende partij is er niet verantwoordelijk voor dat dit stuk niet bij het dossier gevoegd is.

Beoordeling

7. De bestreden beslissing overweegt dat de voorlopige schorsing geen rekening houdt met de schuldvraag en dat de argumenten van de verzoeker daaromtrent niet weerhouden kunnen worden, aangezien enkel nagegaan mag worden of de aanwezigheid van de verzoeker “binnen de federale politie nog langer verenigbaar is met het belang van de dienst”. Wat dat betreft wordt dan gesteld dat de verzoeker het bewijs niet levert van zijn stelling dat het vertrouwen van de hiërarchie, van de parketmagistraten en van de onderzoeksrechters niet geschaad is en dat integendeel “de medegedeelde feitelijke gegevens van die aard zijn dat ze elke vorm van vertrouwen vanwege de overheid uitsluiten of tenminste ernstig in vraag stellen”. Besloten wordt dan dat de goede naam van de federale politie en haar personeel ernstig geschaad wordt en dat de verdere inzet van de verzoeker in om het even welke taak bij de politie -politieel of niet-politieel- het belang van de dienst ernstig kan schaden.

8. De bestreden beslissing legt de onmogelijkheid om de verzoeker in de politiediensten terug te laten keren in het teloorgaan van het vertrouwen in de verzoeker en de -mogelijke- beschadiging van de goede naam van de politie. De verwerende partij stelt terecht dat zij discretionair die beoordeling maakt en dat zij daarbij, voor de beoordeling van het aantasten van de vertrouwensrelatie, rekening

kan houden met het totaalbeeld dat zij van de situatie heeft; in dat opzicht kan zij dan de stukken, waarop de verzoeker in het kader van zijn verdediging de aandacht gevestigd heeft, terzijde schuiven. Krachtens de formele motiveringsverplichting kan zij dat evenwel niet zonder haar visie omtrent dat zogenaamd totaalbeeld nader te verklaren, in zoverre dat de verzoeker daarin de reden kan lezen voor het terzijde schuiven van de argumenten die hij aan het bestuur had voorgelegd. En die nadere verklaring mag, inhoudelijk bezien, niet ingaan tegen de stukken van het dossier waarover het bestuur beschikte, op gevaar af het zorgvuldigheidsbeginsel -en daarmee ook het materieel motiveringsbeginsel- te miskennen.

9. De verzoeker heeft zich verweerd tegen een voorstel waarin gesteld werd dat hij “ernstige deontologische fouten gepleegd heeft of gepleegd zou kunnen hebben in die mate dat elke vorm van vertrouwen in zijn beroepsingesteldheid thans uitgesloten is”, aangezien “essentiële beroepswaarden en deontologische plichten geschaad zijn of zouden kunnen worden”. Hij heeft in zijn verweer betwist dat zijn gedragingen, die buiten de dienst werden begaan, een weerslag hebben op de waardigheid van zijn ambt of op de goede werking van de dienst en gesteld -onder verwijzing naar het schrijven van 25 juli 2011 van de procureur- dat het parket de strafzaak “op een gemotiveerde wijze geseponeerd heeft” met ontrading van een tuchtvervolging, en dat de vertrouwensbreuk niet aan hem te wijten is “maar de verantwoordelijkheid is van de overheid, die door het opleggen van de schorsing zelf aan de basis ligt van de vertrouwensbreuk” -hij is met name “ervan overtuigd dat de vertrouwensbreuk bewust gecreëerd werd teneinde deze nadien te gebruiken om de tuchtstraf te kunnen rechtvaardigen” en dat het verlies van vertrouwen bij sommige personeelsleden ontstaan is na de eerste preventieve schorsing-. Hij heeft gesteld dat hij in staat is om te bewijzen dat “er geen vertrouwensbreuk is bij de rechtstreeks hiërarchie, de parketmagistraten en/of onderzoeksrechters”.

Gelet op het verweer van de verzoeker tegen de voorgenomen maatregel, mocht van de verwerende partij verwacht worden dat zij duidelijk zou maken waarom zij, met de gegevens waarover zij op dat ogenblik beschikte, van

oordeel kon zijn dat de feiten die de verzoeker gepleegd had -en die buiten dienstverband gepleegd werden- nog net als enkele maanden voordien een vertrouwensbreuk veroorzaakten of dat de eerder vastgestelde vertrouwensbreuk en aantasting van de goede naam van de politie nog altijd bestond.

10. Decisief voor het beoordelen van die vraag is de brief van 25 juli 2011 van de procureur des Konings waarbij deze het geseponeerd strafdossier meedeelt aan het bestuur en daaraan toevoegt dat zij twijfels heeft over het moreel bestanddeel van het oorspronkelijk als “afpersing” gekwalificeerd misdrijf en dat de verzoeker “overigens nooit eerder in opspraak (kwam) bij de politiediensten”. De verzoeker verwijt aan de verwerende partij daarmee geen rekening gehouden te hebben.

Het verwijt is terecht. In het kader van een zorgvuldig besluitvormingsproces had de verwerende partij, met die mededelingen voor ogen en inzonderheid de twijfels die rezen met betrekking tot het bestaan van een misdrijf, de zaak moeten heroverwegen en uitmaken of zij in redelijkheid nog altijd kon besluiten tot een fundamentele aantasting van het vertrouwen in de verzoeker zodanig dat het voor haar in redelijkheid onmogelijk was om de verzoeker, weze het in afwachting van een uitspraak in de tuchtzaak, binnen enige dienst van de federale politie tewerk te stellen.

11. Dat die afweging gemaakt is blijkt niet uit de bestreden beslissing. Het administratief dossier bevat ook geen aanwijzingen dat de verwerende partij een onderzoek gewijd heeft aan de vraag of de eerder vastgestelde vertrouwensbreuk nog gehandhaafd kon worden. De verwerende partij heeft zich ten onrechte beperkt tot het beoordelen van de situatie van de verzoeker op grond van het beeld dat zij zich bij het opstarten van het strafonderzoek gevormd heeft, terwijl uit het strafonderzoek toch blijkt dat de bevoegde magistraat, die bij aanvang een ernstig misdrijf vermoedde, haar indruk niet bevestigd heeft gezien.

Daargelaten de vaststelling dat de verwerende partij bij het vernemen van de feiten de verzoeker met reden uit de dienst verwijderde omdat hij toen verdacht werd van een ernstig misdrijf, blijkt zij vervolgens hardnekkig vastgehouden te hebben aan het bestaan van de vertrouwensbreuk, ook nadat gebleken was dat er vragen konden gesteld worden bij het bestaan van een misdrijf. Vanuit dat oogpunt lijkt de verzoeker niet ten onrechte in zijn verweerschrift gesteld te hebben dat de verwerende partij daardoor zelf de vertrouwensbreuk in scene heeft gezet.

12. Het bestreden besluit verwijst ook, om de terugkeer van de verzoeker te verhinderen, naar de aantasting van de goede naam van de politie. Het blijkt evenwel niet dat de verwerende partij een concreet onderzoek gewijd heeft aan de vraag of de geactualiseerde gegevens waarover zij beschikte -en meer bepaald de vaststelling dat de verzoeker veeleer ondoordacht handelen dan opzettelijk gedrag kan verweten worden- haar alsnog toelieten nog steeds te gewagen van dergelijke aantasting en of, indien zij redelijkerwijze tot dat besluit kon komen, die aantasting van de goede naam wel zo erg was dat de verzoeker geheel buiten de dienst gehouden moest worden. Ook op dat vlak moet besloten worden tot miskenning van de motiveringsplicht en tot onzorgvuldig handelen vanwege de verwerende partij.

13. De verwerende partij heeft op grond van een onvolledig -want niet geactualiseerd- beeld over het handelen van de verzoeker besloten dat zij nog steeds geen vertrouwen meer in hem kon hebben en dat de goede naam van de federale politie dermate geschonden werd dat hij niet in de dienst kon terugkeren. De bestreden beslissing is, bij ontstentenis van deugdelijke grondslag voor haar “totaalbeeld” over de verzoeker, onzorgvuldig tot stand gekomen en miskent wat dat betreft ook de formele motiveringswet.

14. Het middel is ernstig.

B. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

15. De verzoeker stelt dat zijn reputatie, goede naam en integriteit reeds ernstig werden aangetast door de vorige voorlopige schorsingen. Door hem nu opnieuw te schorsen -niet meer op grond van het bestaan van een strafvordering maar op grond van het bestaan van een tuchtvordering waarbij dezelfde feiten in aanmerking worden genomen- terwijl hij het bewijs voorlegt dat hij het vertrouwen van de verantwoordelijken nog altijd bezit, wordt hij geraakt in zijn rechtsgevoel, eer, reputatie, goede naam en integriteit en dat kan niet meer goedge maakt worden door een later komende vernietiging.

16. De verwerende partij stelt dat de verzoeker zijn nadeel niet concreet maakt en dat hij niet aantoont waarom het aangevoerd nadeel, dat van morele aard is, niet door een vernietigingsarrest hersteld kan worden. Daarbij komt dat het moreel nadeel dat hij aanvoert reeds vervat ligt in de eerdere schorsingen die de verzoeker niet bestreden heeft en die hij aldus niet aanzag als een bron van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Zij voegt daaraan toe dat het seponeren van het strafdossier -een opportuniteitsoordeel van het parket- niet betekent dat de verzoeker geen misdrijf gepleegd heeft en dat de omstandigheid dat de oversten van de verzoeker hun vertrouwen in hem bewaarden niet betekent dat de directeur-generaal de aangelegenheid globaal kan beoordelen.

Beoordeling

17. De verzoeker is het voorwerp geweest van een strafrechtelijk onderzoek. Hij werd preventief geschorst wegens het vermoeden van een misdrijf. Dergelijke preventieve schorsing is een ordemaatregel die in beginsel geen moreel nadeel berokkent dat niet hersteld wordt door de latere vernietiging. Wordt als specifieke belasting verwezen naar bijzondere reputatieschade en schending van

de goede naam, dan is dit toe te schrijven aan het strafonderzoek dat tegen de betrokkene loopt.

De onderhavige schorsing steunt evenwel niet meer op dergelijk strafonderzoek, maar op een tuchtonderzoek en bij de beoordeling van de preventieve schorsing is het strafonderzoek buiten de zaak gehouden. De verwerende partij geeft aldus een andere grondslag aan de preventieve schorsing, los van de uitslag van het strafonderzoek. Dit betekent dat het nadeel van de verzoeker thans wel volledig toe te schrijven is aan de bestreden beslissing en dat het hem, gelet op de geheel eigen beoordeling van het bestuur, ook op een andere wijze belast dan de vorige, aangezien het bestuur nu eigener gezag stelt dat de misdraging van de verzoeker een onherstelbare vertrouwensbreuk teweegbrengt. In die zin verwijst de verzoeker naar een uitzonderlijke omstandigheid die hem, zeker nu een eerste onderzoek van het aangevoerd middel doet besluiten tot de ernst ervan, niet langer dan nodig moet doen wachten op een rechterlijke eindbeslissing.

18. De Raad van State acht, gelet op de voormelde specifieke omstandigheden, de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld.

C. De hoogdringendheid

Standpunt van de partijen

19. De verzoeker stelt vast dat in het algemeen niet binnen de 45 dagen uitspraak wordt gedaan over een vordering tot schorsing en dat, meer nog, de behandeling van een gewone schorsingszaak vier tot zes maanden in beslag neemt maar dat op dat ogenblik de bestreden beslissing volledige uitwerking gekregen zal hebben. Enkel volgens de procedure bij hoogdringendheid kan hij beletten dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich volledig realiseert.

20. De verwerende partij antwoordt dat de beperking van haar rechten van verdediging vereisen dat de verzoeker met zeer concrete gegevens aantoont dat zijn zaak hoogdringend is. Zij stelt enerzijds dat de bestreden beslissing geen 45 maar 121 dagen blijft gelden en anderzijds dat de Raad van State thans niet al te lang meer wacht met uitspraken over de annulatieberoepen zelf. Zij wijst erop dat de verzoeker het nodig vindt zijn preventieve schorsing bij hoogdringendheid te bestrijden terwijl die reeds acht maanden loopt zodat de houding van de verzoeker deze is van de ambtenaar die zich niet diligent opstelt en te lang wacht met het indienen van een vordering.

Beoordeling

21. De bestreden beslissing betreft de verlenging van de preventieve schorsing van de verzoeker, genomen na een heroverweging van de aangelegenheid door het bestuur. De verzoeker kan zich om redenen die hem eigen zijn tegen deze nieuwe beslissing in rechte verzetten en die vordering moet op haar eigen merites beoordeeld worden. Uit de ontstentenis van een vordering tegen een eerdere schorsing kan geen stilzitten van de verzoeker worden afgeleid.

22. De bestreden beslissing is aan de verzoeker ter kennis gebracht met een aangetekend schrijven dat verzonden is op 16 november 2011 en dat bij hem, met achterlaten van een bericht, aangeboden is op 17 november 2011. Het onderhavig beroep is ingediend op 30 november 2011, nadat de verzoeker van de vordering die hij op 25 november 2011 had ingediend, afstand -wegens onvolledigheid van het verzoekschrift- heeft gedaan.

Aangezien de maatregel pas uitwerking heeft vanaf 7 december 2011 en hij van beperkte duur is, terwijl het niet uitgesloten is dat een arrest over een verzoekschrift, dat volgens de gewone schorsingsprocedure afgehandeld wordt, alleen maar zal kunnen vaststellen dat de schorsing verlopen is en derhalve geen nadeel meer berokkent, wordt aangenomen dat de verzoeker nog nuttig op

30 november 2011 de procedure met verwijzing naar de dringende noodzakelijkheid heeft kunnen opstarten.

23. De drie grondvoorwaarden voor het bevelen van de schorsing zijn vervuld.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 7 november 2011 van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij de voorlopige schorsing van Eric Jossaer wordt verlengd.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 8 december 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche